

C. L. TAYLOR

MIZELV

PSYCHOTHILLER

C. L. TAYLOR

MIZEL

PSYCHOTHILLER

2017

Copyright © 2016 by C. L. Taylor
Translation © 2017 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE MISSING,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2016,
přeložila Zuzana Pernicová
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Karla Bedrlíková a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro a grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2017

ISBN 978-80-7498-220-0

*Pro moje zesnulé babičky
Milbrough Griffithsovou a Olivii Bellu Taylorovou*

Čtvrtek 5. února 2015

Jackdaw44: Chceš si zahrát hru?

ICE9: Ne.

Jackdaw44: Žádnou sexuální.

ICE9: Tak jakou?

Jackdaw44: Na otázky. Nudím se. Bude to sranda.

ICE9: ...

Jackdaw44: Beru to jako souhlas. Fajn. První otázka. Co by ti bylo milejší: ohluchnout, nebo oslepnout?

ICE9: Ty se fakt nudíš, co? Ohluchnout.

Jackdaw44: Utopit se v řece, nebo uhořet při požáru?

ICE9: Ani jedno.

Jackdaw44: Musíš si vybrat.

ICE9: Utopit se v řece.

Jackdaw44: Nechat se pohřbít, nebo zpopelnit?

ICE9: Tahle hra se mi nelíbí.

Jackdaw44: O nic nejde. Jenom se tě snažím líp poznat.

ICE9: To je dost divnej způsob.

Jackdaw44: Miluju tě. Chci o tobě vědět všechno.

ICE9: Pohřbít.

Jackdaw44: Bejt vyhlášeněj grázl, nebo nula, kterou nikdo nezná?

ICE9: Radši ta nula.

Jackdaw44: Fakt???

ICE9: Jo.

Jackdaw44: Já rozhodně беру vyhlášenýho grázla.

ICE9: To mě nepřekvapuje.

Jackdaw44: Budeš brečet na mým pohřbu, nebo si schováš slzy na doma?

ICE9: COŽE?!! Nebuď tak morbidní.

Jackdaw44: Nejsem. Jenom se tě snažím připravit.

ICE9: Na co?

ICE9: Haló, jsi tam?

ICE9: HALÓ?

1. kapitola

Středa 5. srpna 2015

Co byste si vzali na sebe, kdybyste měli pohlédnout do oka kamery a žebronit, ať vám někdo, úplně kdokoli, prosím prosím poví, kam se podělo vaše dítě? Blůzu? Svetr? Brnění?

Dneska mám podruhé vystoupit s prosíkem v televizi. Můj syn je už půl roku nezvěstný. Půl roku? Jak je možné, že už je to taková doba? Terapeutka, ke které jsem začala chodit měsíc po jeho zmizení, mi tvrdila, že bolest časem otupí, že mě jeho ztráta už nikdy nebude trýznit tolik jako v první den.

Lhala.

Trvá mi skoro hodinu, než se na sebe dokážu podívat do zrcadla, aniž bych se rozbrečela. Krátký sestřih, který jsem si minulý týden nechala udělat, se nehodí k mému širokému hranatému obličejí a oči se pod ofinou zdají tmavé a hluboko posazené. Blůza, která mi večer přišla slušná a vhodná, mi najednou připadá moc tenká a laciná, úzká sukně ke kolům mi příliš těsně obepíná boky. Vyberu si místo nich tmavomodré kalhoty a tenký šedý svetřík. Působí to formálně, ale ne přespříliš, a decentně, ale ne ponuře.

Mark se mnou v ložnici není. Vstal v 5:37 ráno a tiše vyklouzl z pokoje, ani nevzal na vědomí můj rozladěný povzdech při pohledu na budík. Když jsme večer zalezli do postele, jen jsme mlčky leželi jeden vedle druhého, nedotýkali jsme se a kvůli vnitřnímu napětí nám nebylo do řeči. Trvalo hodně dlouho, než se dostavil spánek.

Nijak jsem Markovo brzké vstávání nekomentovala. Odjakživa je ranní ptáče a vyhovuje mu hodinu se osaměle potloukat po domě, než se probudí ostatní.

U nás doma to po ránu vždycky bzučelo jako v úle, Billy s Jakem se hádali, kdo půjde dřív do koupelny, a když se pak vrátili do svých pokojů převléknout, pustili si na plné pecky muziku. Bušila jsem jim na dveře a hulákala na ně, ať ji ztiší. Mark hluk nesnáší. Týden co týden tráví hodiny v autě, protože coby obchodní zástupce farmaceutické firmy objíždí různá města, ale nikdy přitom neposlouchá hudbu, audioknihy ani rádio – jezdí zásadně v tichu.

„Marku?“ V půl osmé konečně vejdu do kuchyně a opatrně překročím rozbitou dlaždici u lednice, abych si o ni neroztrhla silonové ponožky. Když si Billy před třemi lety šel pro něco do ledničky, vypadla mu z ní láhev vína a rozbila dlaždicovou podlahu, kterou Mark dokončil pouhý den předtím. Vzala jsem vinu na sebe.

„Marku?“

Konvice je ještě teplá, ale po mém manželovi nikde ani stopy. Nakouknu do obývacího pokoje, ale není ani tam. Vráťím se do kuchyně a vyhlédnu ze dveří na příjezdovku. Vrata garáže jsou dokořán a dolehne ke mně hlasité *rrr-rrr-rrr* startující sekačky.

„Marku?“ Vklouznu do Jakeových tenisek, které nechal vá-

let vedle rohožky, a zamířím ke garáži. Tahám za sebou nohy, abych z bot pětáčtyřicetek nevypadla. Je srpen, takže slunce už stojí vysoko na nebi, park naproti přes ulici hýří barvami a náš trávník se třpytí rosou. „Přece teď nebudeš sekat –“

Ve dveřích garáže se zarazím. Můj vysoký světlavý manžel se sklání nad sekačkou, oblečený ve svém parádním tmavomodrém obleku. Nad levým kolenem má mastný černý flek od oleje.

„Marku! Co to proboha vyvádíš?“

Nezvedne oči.

„Dávám do pucu sekačku.“ Zase škubne za startovací šňůru a motor nespokojeně zavrčí.

„Teď?“

„Nebyla v provozu už měsíc. Když nebudu dělat údržbu, tak zreziví.“

Nevím, jestli se mám smát, nebo brečet.

„Dneska přece máme to televizní vystoupení kvůli Billymu.“

„Vím, co je za den.“ Konečně vzhledne. Je rudý ve tváři a čelo se mu od širokého huňatého obočí až k ustupujícím vlasům leskne potem. Otře si ho dlaní a tu si vzápětí otře o nohavici, takže k fleku od oleje přidá ještě pot. Nejradši bych na něj zařvala, že si zničil nejlepší oblek a nemůže v něm jít do televize, jenže teď není vhodná chvíle na hádku, a tak se zhluboka nadechnu.

„Je půl osmé,“ řeknu mu. „Za půl hodiny musíme vypadnout. Detektiv Forbes s námi chce ještě před začátkem probrat pár věcí.“

Mark si zaťatou pěstí promasíruje bedra a napřímí se. „Jake už se nachystal?“

„Asi ne. Když jsem šla dolů, měl do pokoje zavřeno a nic se odtamtud neozývalo.“

Jake se dělí o pokoj se svou přítelkyní Kirou. Začali spolu chodit na střední škole, když jim bylo šestnáct, už jsou spolu tři roky a poslední rok a půl společně bydlí u nás. Jake mě uprosil, ať u nás Kiru nechám. Její máma měla čím dál větší problémy s alkoholem a začala Kiru slovně i fyzicky napadat. Jake mi vysvětlil, že jestli ji k nám nevezmu, bude se muset odstěhovat k dědovi do Edinburghu a uvidí se spolu jednou za uherský rok.

„No, když se Jake neobtěžuje vylézt z postele, tak pojedeme bez něj,“ prohlásil Mark. „Nemám energii na to, abych se s ním dohadoval. Dneska ne.“

Odjakživa to byl Billy, kdo Markovi přinášel jedno zklamání za druhým. Billy s tím svým „kašlu na školu“ a neochvějným přesvědčením, že mu život dluží bohatství a slávu. Jake byl proti němu v Markových očích přímo zlatý. Ve škole se snažil, seč to šlo, složil závěrečné zkoušky z šesti předmětů za jedna až za tři a hladce se vyučil elektrikářem. Jenže poslední dobou nás trápí stížnosti, že Jake nechodí do práce, ne Billyho průšvihy.

Taky nemám na dohadování s Jakem energii, ale nedokážu nad tím jen mávnout rukou jako Mark. V médiích potřebujeme působit jednotně. Za ten stůl musíme usednout všichni společně. Silná a soudržná rodina – aspoň navenek.

„Tak já zas jdu. Najdu ti ve skříni nějaký jiný oblek,“ řeknu Markovi, ale ten už se zase věnuje sekačce.

Šourám se v Jakeových obřích botách zpátky a zanechávám za sebou ve šterku brázdy. Sáhnu po klice.

Sotva otevřu dveře, ozve se zevnitř výkřik.

2. kapitola

„Dej to sem, Jakeu!“ nese se z patra Kiřin křik a následuje žuchnutí, jako by něco spadlo na podlahu – anebo někdo.

Skopnu Jakeovy boty a беру schody po dvou. Přeběhnu podestu a bez zaklepání vpadnu do Jakeova pokoje. Kira s Jakem se od sebe poplašeně odtrhnou. Kira, dlouhovlasá blondýnka, která měří na výšku jen nějaký metr padesát, vypadá v růžových kalhotkách a přiléhavém bílém tričku droboučce jako panenka. Jake má na sobě jenom černé boxerky, které mu těsně obepínají boky. Ramena a hrud' má tak široké a svalnaté, že se zdá, jako by zaplňoval celý pokoj. U nohou mu leží rozbitá láhev, ze které se do béžového koberce vpijí světlehnědá tekutina. Střepy se válí i na kotoučích na činku poskládaných na zemi.

„Mami!“ Jake odskočí od Kiry a došlápne pravou nohou na rozbitou láhev. Zavyje bolestí. Z chodidla mu trčí střep.

„Ne!“ křiknu, ale už je pozdě, už si ho vytáhl. Z rány se mu na prsty řine jasně rudá krev a kape na koberec.

„Nehýbej se!“ Upaluju do koupelny a popadnu první ruč-

ník, který uvidím. Když se vrátím do pokoje, Jake sedí na posteli, jednou rukou se drží za kotník a druhou si tiskne k ráně. Mezi prsty mu prosakuje krev. Kira pořád stojí uprostřed místnosti a ve tváři je bledá jako stěna. Opatrně prokličkuju mezi střepy a podřepnu u Jakea. Koberce páchne alkoholem.

„Pusť to.“

Odtáhne prsty a zkříví přitom tvář bolestí. Rána je sotva půlcentimetrová, ale hluboká a pořád krvácí. Co nejpevněji ji omotám ručníkem, abych krvácení zastavila.

„Podrž to,“ pokynu Jakeovi k ručníku. „Přinesu zavírací špendlík.“

Za chvíli jsem zpátky a snažím se provizorní obvaz sepnout. Jake má tmavé kruhy pod očima a z tváře mu číší napětí. Nejsme s Markem jediní, kdo toho v noci moc nenaspal.

„Co se stalo, Jakeu?“ zeptám se opatrně.

Podívá se přese mě na Kiru, která si obléká džíny. Ta potevře pusku, jako by chtěla něco říct, ale pak sklopí oči a dál se mlčky souká do kalhot. Dole se hlučně otevrou dveře – Mark se vrátil dovnitř – a následuje klapání bot po dlaždicích v kuchyni. Za chvíli se přijde nahoru podívat, co se děje.

Nasaju nosem vzduch. Jakeovi táhne z úst. „Pil jsi ten rum, než jsem přišla?“

„Mami!“

„Tak co? Pil?“

„Večer jsem si trochu dal, to je všechno.“

„A pak trochu víc, co?“ Seberu z koberce velký střep, na kterém je pořád nalepená etiketa. „Co sakra blbneš?“

„Jsem ve stresu.“

„Nemám na taxík,“ posteskuje si Kira a předvede nám hrstku mincí, které vydolovala z kapsy džín.

„Claire!“ zaburácí pod schody Markův hlas. „Už je osm. Musíme jít!“

„Dost spěchám,“ řekne Kira. „Jedeme se školou do Londýna, do Národní portrétní galerie, a musím být v půl deváté na nádraží.“

„Jasně.“ Gestem jí naznačím, ať nepanikaří. „Moment.“

„Marku!“ zavolám z podesty. „Máš u sebe něco v hotovosti?“

„Asi tři libry,“ křikne zezdola. „Proč?“

„Ale nic.“

Vrátím se do Jakeova pokoje. „Kiro, já tě na nádraží hodím. A ty, Jakeu...“ Ručníkem omotaným kolem nohy už krev neprosakuje, ale bude potřeba ránu vyčistit a měl by si nechat píchnout protitetanovou injekci. Kdybych měla čas, vysadila bych Kiru na nádraží a pak ho hodila k doktorovi, jenže to prostě nestihnu – a do televize nesmím přijet pozdě. Proč se to muselo stát zrovna dneska?

Rychle se rozhodnu, co dál. „Jakeu, zůstaň tady, koukej vystřízlivět, a až se vrátím, odvezu tě k doktorovi. Kdybys něco potřeboval, máš v sousedním domě Liz. Jde do práce až později.“

„Ne, jedu s váma. Musím na tu tiskovku.“ Jake se s bolestnou grimasou nadzvedne z postele a postaví se na zdravou nohu, takže se ocitneme tváří v tvář. Na rozdíl od Billyho, který se ve dvanácti ohromně vytáhl do výšky, měří Jake jen metr pětasedmdesát. Kdykoli si ti dva vjeli do vlasů, neodpustil si Billy nějakou kousavou poznámku ohledně bratrovy postavy. Jake si to nenechal líbit a propukla třetí světová válka.

„Claire!“ zakřičí Mark, tentokrát hlasitěji. Jestli uvidí

Jakea v tomhle stavu, tak vyletí z kůže. „Je tu detektiv Forbes. Už musíme jít!“

„Ty nikam nepůjdeš,“ syknu na Jakea. Kira se kolem mě s omluvným výrazem protáhne z pokoje. Dojde ke skříni na podestě, přehodí si přes sebe bundu a šátrá v kapsách.

„Billy je můj brácha,“ prohlásí Jake. Zkříví tvář a na okamžik zase vypadá jako děčko, ale pak se mu napnou šlachy na krku a výbojně zvedne bradu. „Nemůžeš mi to zakázat.“

„Pil jsi,“ pronesu co neklidnějším tónem. „Jestli chceš Billymu pomoci, tak nejlepší, co můžeš udělat, je zůstat doma a vyspat se z toho. Popovídáme si, až se vrátím.“

„Claire!“ křičí Mark ze schodů.

„Mami...“ Jake se mě pokusí nataženou rukou zarazit, ale už jsem ve dveřích. Sotva je za sebou zabouchnu, vynoří se na podestě Mark.

„Už se Jake nachystal?“

„Není mu dobře.“ Přitisknu dlaně ke dveřím.

„Co mu je?“

„Bolí ho žaludek,“ ozve se do nepříjemného ticha Kiřin jemný hlas. „V noci kvůli tomu skoro nespál. Asi mu nesesdlo to vinaloo.“

Věnuju jí pohled plný vděku. Chudák holka, přistěhovala se sem, aby unikla dramatům ve svojí rodině, a teď musí čelit těm našim.

Mark se podívá po zabouchnutých dveřích za mými zády a pak na mě. „Tak jdeme?“

„Potřebuju hodit Kiru na nádraží, jedou se školou na výlet. Jeď s detektivem Forbesem napřed a sejďeme se na místě.“

„Jak to bude vypadat, když pojedeme každý zvlášť?“ Po-

dívá se na Kiru. „Proč jsi nám o tom výletě neřekla už –“
Povzdechne si. „No nic. Kašli na to. Tak se potkáme až tam,
Claire.“

Nepřevlékl se do jiných kalhot. Na levém stehně se mu
pořád rýsuje tmavý flek od oleje, ale nemám to srdce upo-
zornit ho na něj.

3. kapitola

Mlčky nasedneme do auta a já nastartuju. Mlčení trvá, ještě když míjíme nákupní centrum Broadwalk a jedeme po Wells Road. Až když na křižovatce zastavím na červenou a Kira vytáhne z kapsy iPod, prolomím ticho otázkou.

„Co to mělo znamenat?“

„Prosím?“ Poplašeně se po mně podívá, jako by zapomněla, že sedím vedle ní.

„Ta vaše hádka s Jakem.“

„To nic, jenom...“ Upírá zrak na červenou na semaforu, jako by ji telepaticky přesvědčovala, ať zezelená. Bez silných očních linek a vydatné dávky bronzery se její srdčitá tvář zdá bledá a se sprškou pih na nose vypadá mladší, než ve skutečnosti je. „Jenom... prostě... prostě jsme se kapku chytli.“

„Působilo to dost vážně.“

„Kapku se nám to vymklo z ruky, to nic.“

„Jake v noci vůbec nespál, vid’?“

„Ne, nespál.“

„Ach jo.“ Zhluboka si povzdechnu. „Teď se o něj bojím ještě víc.“

„Fakt?“

Zatváří se tak překvapeně, že mě to tne do živého. „No jistě. Vždyť je to můj syn.“

„Ale Billy to není, co?“

„Co tím chceš říct?“

„Nic. Promiň. Nevím, co to melu.“

Čekám, že mi to nějak vysvětlí, ale už neřekne ani slovo. Zašátrá v kabelce, vytáhne oční linky a sklopí sluneční clonu se zrcátkem. Se soustředěně pootevřenými rty si černě obkrouží oči a pak korektorem zakryje naběhlé zarudlé místo u pravého spánku. Vypadá to, jako by se jí tam dělala modřina.

Na semaforu naskočí oranžová a vzápětí zelená, a tak zase šlápnu na plyn.

Pár minut obě mlčíme. Podívám se na bouli na Kiřině spánku a všechno se ve mně sevre.

„Jake tě praštil?“

„Cože?“

„Když jste se přetahovali o tu láhev. Máš na hlavě modřinu. Uhodil tě?“

„Ne, probůh!“

„Tak jak jsi k té bouli přišla?“

„Včera večer v klubu.“ Zase sklopí sluneční clonu, studuje v zrcátku svůj spánek a zkusmo ho ohmatává ukazováčkem. „Upadnul mi mobil, a když jsem se pro něj sehnula, praštila jsem se o roh stolu.“

„Kiro, vím, že nejsem tvoje máma, ale jsi pro mě skoro jako dcera, a kdyby ti někdo ubližoval –“

Zaklapne sluneční clonu. „Jake mě nepraštil. Jasný? To by nikdy neudělal. Nechce se mi věřit, že z něčeho takového podezíráš vlastního syna.“

Sevřu volant pevněji.

„Promiň,“ omlouvá se honem. „Vím, že to se mnou myslíš dobře, ale –“

„To nic.“ Blížíme se ke kruhovému objezdu, a tak zpomalím. „Jenom mi pověz jedno. Jak dlouho už po ránu pije?“

Neodpovídá.

„Jak dlouho, Kiro?“

„Myslím, že jenom dneska.“

„*Myslíš?*“ neubráním se nevěřícnému tónu. Ti dva spolu tráví veškerý čas. Jak by ohledně něčeho takového mohla mít pochybnosti?

„Jo.“ Zapne kosmetickou taštičku a zadívá se z okna na kruhový objezd. Už se blížíme k nádraží. Dám levý blinkr, zajedu na parkoviště a bezděky pročešávám pohledem lidi, kteří u vchodu pokuřují cigarety nebo čekají na taxi. Ať jsem kdekoli, rozhlížím se po Billym.

„Nemá náhodou s pitím problémy?“

„Ne,“ zavrtí hlavou Kira, rozepne si pás a otevře dveře. „Není alkoholik, jestli se ptáš na tohle. Otevřel ten rum, když jsme se vrátili z klubu. Byl rozrušený a nemohl usnout.“

„Kvůli tomu televiznímu vystoupení?“

„Jo.“ Natočí se na sedadle, položí jednu nohu ven na chodník a nedočkavě pokukuje po vchodu do nádražní budovy.

„Kiro,“ nakloním se k ní a položím jí ruku na rameno. „Nechceš mi něco říct?“

„Ne.“ Vyskočí z auta, a než stačím dodat cokoli dalšího, s kabelkou a kosmetickou taštičkou přitisknutými k hrudi se rozeběhne ke vchodu.

4. kapitola

Je to malá konferenční místnost zastrčená v suterénu radnice, nemá okna a na stropě bzučí zářivka. Oproti té, kde jsme osmačtyřicet hodin po nahlášení Billyho zmizení natáčeli první televizní prosbu o pomoc, je asi čtvrtinová. Zatímco tehdy byly všechny umělohmotné židle v řadách naproti nám obsazené, dneska se tu sešla jen hrstka novinářů a fotografů. Většinou civí do mobilů. Když společně s detektivem Forbesem vejdemo dovnitř, vzhlednou, ale vzápětí zase sklopí zrak k displejům. Pár si jich začne psát poznámky.

Paní Wilkinsonová působí ve světlešedém svetru a kalhotách zasmušile. Pan Wilkinson v tmavomodrém obleku se tváří nevrlé a roztržitě, na nohavici má tmavou skvrnu, nejspíš od bláta nebo oleje.

Netuším, jestli si zapsali právě tohle. Ale zítra to nejspíš zjistím. Nedokážu číst noviny, hlavně ty internetové, kde se

pod články kupí příšerné odsuzující komentáře, ale vím, že Mark se do nich pustí. Bude si je zevrubně pročítat, vrčet, nadávat a trousit poznámky o „debilní veřejnosti“.

Když Billy zmizel, netušila jsem, že se ze zájmu médií vyklube dvojsečná zbraň. Zoufale jsem si přála, ať novináři náš příběh zveřejní, kde se dá – oba s Markem jsme byli přesvědčeni, že čím víc pozornosti se Billyho zmizení dostane, tím líp –, jenže jsem netušila, jakou záplavu spekulací a odsouzení si tím vykoledujeme. Na první tiskové konferenci jsem prý byla *pobledlá a rozrušená* – tak mě většina novinářů popsala. Mark podle nich působil *chladně a rezervovaně*. Vůbec nebyl rezervovaný, byl bez sebe strachy stejně jako já. Jenže zatímco já se klepala jako sulc a žmoulala jsem si pod stolem ruce, Mark seděl vzpřímeně s dlaněmi na kolenou a nehybně upíral zrak na ozdobné hodiny na protější zdi. V jednu chvíli jsem ho vzala za ruku, ale on se po mně ani nepodíval, jen odříkal do kamery prosbu. Hrozně mě to ranilo, ale v soukromí našeho obýváku mi pak řekl, že mě hrozně chtěl utěšit, ale prostě to nedokázal.

„Víš, že abych se vypořádal se stresem, musím si všechno rozškatulkovat,“ vysvětlil mi. „Potřeboval jsem odrecitovat tu prosbu a nesesypat se přitom. Kdybych se tě dotkl, kdybych se na tebe třeba jenom podíval, rázem bych byl na hromadě. A to jsem si nemohl dovolit, když jsem potřeboval udělat tak důležitou věc. Chápeš to, víd?“

Chápala jsem to a zároveň nechápala, ale každopádně jsem mu záviděla schopnost odříznout se od myšlenek a pocitů, které se mu zrovna nehodí do krámu. Já svoje pocity do imaginárních šuplíků v hlavě zavřít nedokážu. Jsou propletené a zašmodrchané jako vyšívací příze v košíku mojí babičky.

A všemi se jako červená nit proplétá jedna neodbytná myšlenka a omotává mi srdce: Kam se poděl Billy?

„Claire,“ osloví mě detektiv Forbes. „Už se nachystali na vaše vystoupení.“

V uličce mezi řadami umělohmotných židlí stojí televizní kamera a objektiv mi míří přímo do obličeje. Už před nějakou dobou jsme se rozhodli, že tentokrát budu mluvit já.

„Veřejnost reaguje příznivěji, když promluví matka,“ vysvětlil detektiv Forbes. Nezmínil se o těch příšerných komentářích, které se vyrojily na internetu po Markově televizní prosbě před půl rokem. Například:

Může za to fotr, to je jasný jak facka. Je od pohledu úplně bezcitnej. Nebo: Vsadil bych si na tátu. Ten v tom mívá prsty pokaždý.

„Můžeme začít?“ zeptá se mě detektiv Forbes a já se na židli napřímím a zhluboka se nadechnu nosem. Cítím z Forbesa vodu po holení, kdežto z Marka po mé druhé straně slaboučce zavání motorový olej. Cítím na sobě jeho pohled, ale nepodívám se po něm; sáhnu na stůl po papíru s připraveným textem. Zvládnu to. Nepotřebuju, aby mě někdo vodil za ručičku.

„Dneska je tomu přesně šest měsíců,“ pronesu s pohledem upřeným do kamery, „co zmizel můj mladší syn Billy. Ztratil se z našeho domu v Knowle na jihu Bristolu časně ráno ve čtvrtek pátého února. Bylo mu pouhých patnáct let. Vzal si s sebou školní batoh a mobil a pravděpodobně měl na sobě džíny, tenisky Nike, černou bundu a kšiltovku s nápisem NYC...“ Odmlčím se, protože vidím, že někteří novináři se na

židlích otáčejí, místo aby si zapisovali poznámky. Mark vydá slabý mručivý zvuk a detektiv Forbes se předkloní a opře se lokty o stůl. „Billy nám všem hrozně chybí. Jeho zmizení zanechalo v naší rodině díru, kterou nic nezaplní, a...“ Dál upírá pohled do objektivu, ale vnímám, že se vzadu v místnosti něco děje. Ve dveřích se někdo s někým přetlačuje. „Billy, jestli se díváš, ozvi se nám, prosím tě. Máme tě hrozně moc rádi a nic na světě to nezmění. Jestli se nechceš ozvat přímo nám, zajdi prosím na nejbližší policejní stanici nebo dej vědět někomu ze svých kamarádů.“

Režisér, který stojí vedle kamery, poklepe kameramanovi na rameno a ukáže dozadu. Kamera se tam natočí a zároveň se ode dveří ozve křik.

„Pustte mě! Mám právo tady být! Mám právo promluvit.“

5. kapitola

„Co tu Jake dělá?“ Mark zírá přes hlavy novinářů ke dveřím, kde se Jake hádá s policistou. Místností šlehají blesky fotoaparátů. „Vždyť jsi říkala, že je mu špatně.“

„Taky že bylo... teda je. Nech to na mně.“

„Počkejte, paní Wilkinsonová!“ volá za mnou detektiv Forbes, ale já už spěchám přes místnost a prodírám se mezi novináři, kteří se shlukli kolem mého syna. Vidím z něj jen hlavu; rozčuchané světlé vlasy, které nezkrotil gelem, mu trčí na všechny strany. Vzápětí k němu přistoupí policista a zacloní mi výhled.

„S dovolením. S dovolením, prosím.“

Kameraman nespokojeně sykne, když se kolem něj tlačím, ale režisér ho umlčí. „To je máma, dostaň ji do záběru.“

Proběhnu kolem dvojice radničních úředníků a dorazím k policistovi, který strká Jakea ven ze dveří. Poklepu mu na záda černé ochranné vesty, ale nebere mě na vědomí, tak ho chytím za paži.

Ani se po mně neohlédne a dál upírá pohled na Jakea –

na Jakea, který je nejmenší o patnáct centimetrů menší, ruce svěšené kolem boků zatíná v pěst a na krku se mu napínají šlachy.

„Prosím vás, nechte ho,“ zavolám. „Prosím. Je to můj syn.“

„Mami?“ řekne Jake a policista se po mně překvapeně podívá. Nepustí ho, ale trochu uvolní sevření.

„Je to můj syn,“ zopakuju.

Policista zajede pohledem za mě, k plakátu s Billyho fotkou, který je vystavený na tabuli u stolu.

„Ne, ne Billy,“ vysvětlím. „Jake – můj druhý syn.“

„Druhý syn? Bylo mi řečeno, že další příbuzné nečekáme...“ Pohlédne na detektiva Forbese.

„To je v pořádku, konstáble Georgi,“ ujistí ho Forbes. „Vyřídím to.“

Detektiv Forbes se už s Jakem potkal. Den po Billyho zmizení ho se svým týmem důkladně vyslýchal, stejně jako vyslýchal další členy naší širší rodiny a kamarády.

„Představení skončilo.“ Gestem režisérovi naznačí, ať přestane točit, a novinářům, ať se vrátí na sedadla. Nikdo se ani nehne.

„Jakeu!“ ozve se novinářka s blond mikádem, natáhne se mi přes rameno a namíří Jakeovým směrem diktafon. „Co jste nám chtěl povědět?“

Režisér mu nabídne mikrofon. „Přál byste si Billymu něco vzkázat, Jakeu?“

Můj syn o krok postoupí; ramena drží vzpřímená, bradu vystrčenou. Podívá se po konstáblu Georgeovi a triumfálně povytáhne obočí.

„Co se vám stalo, Jakeu?“

Malý plešatý chlapík, kterému se z vyhrnutých rukávů košile derou chlupatá předloktí, ukáže na Jakeovu pravou tenisku. Vnitřní stranou, která je normálně sněhobílá, prosakuje nahnědlá krev.

„Jakeu?“ přidá se Mark.

Otec a syn si jeden druhého měří a místnost ztichne. Všichni čekají, co Jake řekne. Já čekám taky. Je mi jasné, že Mark zuří. Naplnila se jeho nejhorší noční můra – naše důstojné, uměřené televizní vystoupení se zvrhlo v hospodskou rvačku.

Kamera po mé levici tiše vrčí; nejspíš v detailu zabírá Jakeovu bledou napjatou tvář. Jake si hřbetem ruky otře zpočené čelo, věnuje mi kratičký pohled a pak se otočí na patě zdravé nohy a odbelhá se z místnosti.

Pondělí 11. srpna 2014

Jackdaw44: Život stojí za hovno.

ICE9: To neříkej.

Jackdaw44: Proč ne? Můj fotr je zasranej pokrytec a moje máma o tom nemá ani šajn.

ICE9: Zeptal ses táty na ten víkend?

Jackdaw44: Děláš si ze mě prdel?

ICE9: Musíš mu dát šanci, aby to vysvětlil.

Jackdaw44: Aby vysvětlil co? Že je slaboch, bezpáteřnej lhář a zkurvenej chlívák? Ne, děkuju.

ICE9: Třeba to není tak, jak se zdá.

Jackdaw44: Děláš si ze mě srandu, že jo? Víš, co jsem udělal.

ICE9: To byla pěkná blbost.

Jackdaw44: Patří mu to. Škoda, že jsem neviděl jeho ksicht, když to okýnko u auta zmerčil. Doma řek mámě, že to udělal nějakej vandal. Hahaha. Ten vandal jsem já.

Jackdaw44: Jsi tam ještě?

ICE9: Jo. Promiň. Něco tu dělám.

ZMIZELÝ

Jackdaw44: Jasně. Jenom jsem ti chtěl poděkovat, díky tobě jsem vychladnul. Nebejt tebe, tak mi úplně ruply nervy.

ICE9: Taký že ti ruply.

Jackdaw44: Mohlo to bejt horší.

ICE9: Hmm.

Jackdaw44: No nic. Díkes.

6. kapitola

„Co tě to sakra napadlo?“ Mark stojí uprostřed obývacího pokoje, pažerky založené na hrudi. Povolil si kravatu a rozepnul horní knoflík košile. Kůži pod krkem má otlačenou a zarudlou.

„Do háje s tím vším.“ Jake se zvedne z křesla a chce odejít. Když došlápne na poraněnou nohu, zkřiví tvář bolestí.

„Zůstaň, kde jsi!“ zařve na něj Mark a já pevněji sevřu polštářek, který si tisknu k hrudi. „Tohle je můj dům, a dokud tady bydlíš, budeš mě poslouchat.“

„Jo? S Billym se to taky osvědčilo, co?“ Jake nezvýší hlas, ale Mark zakolísá, jako by mu zařval z plných plic přímo do tváře.

Celý jako by se schoulil, ale hned se otřepe. „Cos to řekl?“

„Nic.“

„Zopakuj to.“

„Prosím tě, nech toho,“ ozvu se. „Prosím!“

„To je dobrý, mami,“ řekne Jake. „Tátu zmáknou.“

„Že mě zmákněš?“ Mark se zasměje. „Nechal sis narůst pár svalů a hned si hraješ na drsného chlapa? Steroidy ti dávají kuráž, synáčku?“

Vyděšeně se po Jakeovi podívám. „Nebereš steroidy, že ne?“

„Táta žvaní nesmysly.“

„Ještě slovo a vykopnu tě na ulici,“ řekne Mark.

„Prosím!“ naléhám. „Prosím tě, nech toho! Prosím! Je to tvůj syn, Marku! Tvůj syn.“

Rozhostí se napjaté ticho, do kterého zaznívá jen můj přerývaný dech. V duchu se připravuju na další kolo. Ale Markovi poklesnou ramena a ztěžka vydechne.

„Za padoucha jsem tu vždycky já,“ podívá se ze mě na Jakea. „Vždycky jenom já.“

Ráda bych něco řekla. Vyvrátila mu to. Zastala se ho. Jenže to bych si musela vybrat mezi manželem a synem. Je to zase jako tu noc, kdy zmizel Billy – rodina se mi rozpadá před očima a já nemám, jak tomu zabránit.

„Mami,“ řekne Jake, když se za Markem zabouchnou dveře. „Já ti to vysvětlím.“

„Později.“ Hrdlo mám tak sevřené, že se stěží zmůžu na slovo. „Popovídáme si později.“

7. kapitola

„Tumáš.“ Liz přede mě postaví kouřící hrníček čaje, přitáhne si židli a posadí se. Vteřinu nato se zase zvedne, přejde přes kuchyň a začne se přehrabovat ve spízi, která přetéká konzervami, sklenicemi a balíčky těstovin a rýže. Je den po televizním vystoupení. Chtěla jsem k Liz zaskočit už včera, ale po tom všem, co se seběhlo, jsem na to neměla energii.

„Jo! Věděla jsem, že ji tu někde mám.“ Zamává stogramovou tabulkou čokolády a vrátí se ke stolu. „Schovávám ji před Calebem, abych ji měla v záloze pro případ nouze.“ Položí čokoládu přede mě. „Anebo na dny, kdy kašlu na hubnutí.“

„Nemám hlad.“

„A nevádí ti, když si dám já?“ Zajede nehtem pod zlatý obal a ulomí si čtyři kostičky. Zakousne se do čokolády, lokne si čaje a usměje se od ucha k uchu. „Hned je to lepší. Caleb ráno frfňal, držkoval, že nemá čistý ponožky. No tak, kluku, oba chodíme do práce a je ti dvacet. Tak si ty svoje pitomý ponožky vyper. Čekala bych, že když si někoho našel, bude

se s osobní hygienou víc snažit. Už jsem ti říkala, že má nového přítele?“

Zavrtím hlavou.

„Potkal ho v hospodě v Old Marketu. Je mu osmnáct, pracuje v obchodáku House of Fraser. Ještě mi ho neukázal. Tvrdí, že ho nechce odradit tím, že ho se mnou seznámí. Pacholek drzá. No nic.“ Liz se opře na židli a založí si paže. „Jak se máš? Chtěla jsem se koukat na to televizní vystoupení, ale na zahradu mi vlezla sousedovic kočka. Už zase. Chtěla se mi vykadit na trávník, tak jsem ji musela postříkat vodou. Když ses vrátila, chystala jsem se za tebou zajít, jenže jsem viděla Marka, jak se řítí z domu. Vypadal děsně našťavaně, tak jsem usoudila, že to nebude nejvhodnější chvíle.“

Tohle se mi na Liz líbí; Billyho zmizení na našem přátelství vůbec nic nezměnilo. Zatímco všichni ostatní se tomu tématu neohrabaně vyhýbají, anebo ze mě naopak páčí, co je nového, Liz je prostě Liz. Když se vám přihodí něco hrozného, prahnete po normálnosti. Všechno, úplně všechno vám připomíná, co jste ztratili, a občas na to prostě chcete přestat myslet. Ráda Liz poslouchám, jak si stěžuje na svého manžela Lloyd. Baví mě její hudebníky na adresu syna Caleba nebo Elaine, šéfové v supermarketu, kde pracuje.

Mark si potřebuje život rozškatulkovat. Má ty svoje šuplíky v hlavě, do kterých se schovává. Já ne. Ale aspoň mám Liz.

„Tak jak to šlo?“ zeptá se.

„Hrůza a děs.“

Povím jí o Kiřině křiku, láhvi alkoholu, Jakeově pořezané noze i o tom, jak vpadl do natáčení a jak jsme se doma pohádali.

„Jsem strašně utahaná,“ postesknou si, když sebere z okenního parapetu krabici papírových kapesníků a přistrčí mi ji. „Chci, aby se Billy vrátil domů a tohle všechno skončilo. Stýská se mi po něm, Liz. Hrozně moc se mi po něm stýská.“

„Já vím,“ řekne. „Já vím.“

Vytáhnu z krabice kapesník a otřu si jím tváře. Štve mě, že moje standardní emocionální reakce je brek. Radši bych řvala a mlátila věcmi.

„Promiň,“ omlouvám se.

„Za co? Kdyby ses nemohla vybulet u nejlepší kámošky v kuchyni, tak kde?“

Před Markem a Jakem se snažím nebrečet, protože nechci, aby si o mě dělali starosti, ale s Liz je to jiné. Její kuchyně je bezpečný přístav. Známe se už celé roky; Liz s Lloydem se nastěhovali do sousedního domu, když byli kluci ještě malí. Nechávaly jsme s Liz děti, aby si hrály na zahradě, a samy jsme se přitom válely na lehátkách a klábosily. Ze začátku jsme se nenápadně oťukávaly, ale brzy jsme si začaly navzájem pomáhat s hlídáním a školními aktivitami. Když jsme si spolu poprvé zašly do hospody, opily jsme se, hodily zdvořilost za hlavu a úplně se jedna druhé otevřely. Na konci večera jsme obě bulely jak želvy. Od té chvíle jsme jedna druhé oporou v každé situaci – když Liz loni opustil Lloyd, když můj tchán dostal infarkt, když zmizel Billy.

„Co teď podnikneš?“ zeptá se Liz, ulomí si další kus čokolády a strčí si ho do pusy.

„Potřebuju Marka s Jakem nahnat do jedné místnosti, aby si to spolu vyříkali.“

„Claire...“ Liz se natáhne přes stůl a překryje mi ruku dlaní. „Říkám ti to, protože tě mám hrozně ráda. Možná bys je

měla nechat, ať si to spolu urovnají, až sami uznají za vhodné. Když se na to nevykašleš, jen si ještě víc zavaříš.“

„Na co se mám vykašlat?“

„Na ně. Nejsi zodpovědná za štěstí všech ostatních.“

„Šťastný z nás není nikdo.“

„A ty jsi na tom vůbec nejhůř.“ Pátravě se na mě zadívá.

„Mark s Jakem se občas chytanou – s tím se musíš smířit.“

„Když nezakročím, tak se navzájem zabijou.“

„Ale nezabijou.“

„Jake se odstěhuje.“

Tiše si povzdechne. „Byla by to katastrofa? Je mu devatenáct. Jako elektrikář si slušně vydělává. Může si dovolit garsonku.“

„A co Kira?“

„Ta se tam vejde taky. Podle toho, co mi vykládáš, ti dva beztak tráví většinu času v Jakeově pokoji. Takže dokonce budou mít víc místa.“

„Ale doma by bez nich bylo hrozně prázdné. A navíc chci, aby všechno zůstalo přesně stejné, jako když Billy odešel. Takže až se najde, budeme se moct vrátit k normálu.“

Liz na mě upřesňuje dlouhý pátravý pohled. Očividně by ráda něco řekla, ale cosi jí v tom brání.

„Copak?“

Zavrtí hlavou. „Ale nic.“

„Něco jo. Cos mi chtěla říct?“

„Jen si myslím, že...“ Odvrátí se a přejede si prsty přes rty. Takhle rozpačitou jsem ji snad ještě neviděla. „Jen si myslím, že možná marníš život čekáním na něco, co se třeba vůbec nestane. Měla by ses... připravit na špatné zprávy. Už je to půl roku, Claire.“

Prudce vstanu. „Musím jít.“

„Ach jo.“ Liz se taky zvedne. „Radši jsem měla mlčet. Není ti nic? Jsi celá pobledlá.“

„Ne, není.“

„Uvařím ještě čaj. A fakt nechceš čokoládu? Vypadáš –“

„Budu zvracet.“ Přitisknu si ruku k puse, sprintem vyběhnu z kuchyně, a sotva vpadnu do koupelny a skloním se nad toaletní mísou, sevře se mi žaludek a začnu naprázdno dávit.

„Claire?“ ozve se za mnou Liz. „Je ti něco?“

„To bude dobrý. Jen se potřebuju napít vody.“

Když sahám po kohoutku, padnou mi do oka noviny čouhající z koše pod umyvadlem.

„Ne!“ vykřikne Liz, když po nich sáhnu. „Ne, Claire! Nečti to.“

Otočím se k ní zády, vmáčknu se do rohu koupelny a kvapně noviny rozložím. Na titulní stránce stojí Billyho jméno.

POTYČKA KVŮLI NEZVĚSTNÉMU BILLYMU

Pod křiklavým titulkem se skví fotka – jsem na ní já s vytřeštěnýma očima a vedle mě Mark. Natahuju se přes novináře k Jakeovi, který se hlavou opírá o zeď a vedle obličeje má po obou stranách ruce zaťaté v pěst.

Při včerejším natáčení televizní prosby o pomoc ohledně nezvěstného školáka z Knowle, Billyho Wilkinsona, vypukla nečekaná vřava. Když Billyho matka Claire Wilkinsonová (40) hovořila do kamery, vtrhl na radnici Jake Wilkinson (19), starší bratr pohřešo-

vaného chlapce. Byl zjevně opilý a pokřikoval, že má právo promluvit. Jeho matka Claire a otec Mark (41) přerušili svůj proslov, aby zakročili, a bylo slyšet, jak Mark Wilkinson křičí: „Odvedte ho odtud! Odvedte ho odtud!“ Když rodina odcházela, byla paní Wilkinsonová zjevně otřesená. Reportér Bristol Standardu Steve James mluvil se sousedem Wilkinsonových, který vystoupení sledoval v televizi. „Nikdy jsme s Wilkinsonovými neměli žádný konflikt. Působí jako naprosto normální rodina, ale člověk se neubrání úvahám, jestli někdo z nich neví o Billyho zmizení víc, než přiznává.“

„Claire!“ Liz mi vyškubne noviny z rukou, než si stačím přečíst cokoli dalšího. „Jsou to kecy. Vymýšlejí si blbosti, aby se noviny co nejlíp prodávaly. Nikdo to nebere vážně.“

Vezme mě kolem ramen, ale já se jí vysmeknu, odstrčím ji k umyvadlu a spěchám z koupelny pryč. Je tam hrozně horko a nemůžu dýchat.

Schody dolů беру po dvou a prudce rozrazím vstupní dveře. Jakmile se ocitnu venku, dám se do běhu.

8. kapitola

Stojím v nohách postele, nohy těsně u sebe a paže doširoka rozpřažené, pak se zakloním a přepadnu dozadu. Přehoz při dopadu příjemně zašustí a péra nespokojeně zaúpí. Ani se nepamatuju, kdy jsem naposled byla takhle šťastná.

„Ne!“

Ohlédnu se po hlase, ale nikdo u postele není. Jsem v pokoji sama. Že by se to ozvalo z chodby? Asi se tam nějaká ženská hádá s manželem, i když hluboký mužský hlas neslyším.

„Ne!“

Zase ten hlas, tentokrát je tišší, ale přichází zblízka, jako by mi někdo šeptal přímo do ucha. Zvednu se do sedu a přitáhnu si kolena k hrudi.

„NE!“

Připlácnu si ruce k uším, ale ten ženský hlas neumlčím, křičí to slovo přímo kulometnou rychlostí – NE, NE, NE, NE, NE.

Je to uvnitř mojí hlavy. Ten hlas se mi ozývá v hlavě.

„CLAIRE!“ řve. „JSEM CLAIRE. JSEM CLAIRE.“

Claire? Kdo je Claire? Poznávám to jméno, ale nijak mě to netěší. Nechci vědět, kdo je Claire. Chci se vrátit na nábřeží. Na sluníčko a čerstvý vítr, do kavárny na konci mola.

„JSEM CLAIRE! JSEM CLAIRE!“

Ten hlas mi zaplňuje celý mozek, vřeští na mě, až mi hlava duní, a pocit štěstí a bezstarostnosti se vytrácí.

Tma. Světlo. Tma. Světlo.

Moje myšlenky tonou v mlhavé temnotě, pak se projasní a na okamžik, na kratičký zlomek vteřiny, vím, kdo je Claire, jenže vzápětí se temnota vrátí a spolu s ní se dostaví takový zmatek a dezorientace, že bezděky sevru ruce, protože se potřebuju něčeho chytit, čehokoli pevného. Pod prsty cítím cosi hladkého a měkkého. Povlečení. Sedím na posteli. Ale není to moje postel, není to můj pokoj. Napravo visí na stěně zarámovaná vybledlá reprodukce – je to obraz od Lowryho, droboučcí lidé hemžící se v městské ulici. Uprostřed výjevu osaměle stojí chlapec. Je ke mně otočený zády, dívá se na lidi proudící z jedné budovy. Koho hledá? Kdo se mu ztratil?

Vtom se ozve pronikavý zvuk, až nadskočím leknutím. Na oranžovém nočním stolku po mé pravici drnčí drobný černý mobil. Z displeje svítí jméno volajícího. Nepoznávám ho. Ale z toho hluku mě bolí hlava, potřebuju ho utnout.

Sáhnu po telefonu a přitisknu si ho k uchu.

„Mami?“ ozve se z něj.

Ráda bych zareagovala, ale nedokážu ze sebe vypravit ani slovo. Vůbec mi to nemyslí. Prostě to nejde – jako by se mi mysl rozpadla na kousíčky. Nedovedu se soustředit... Nedovedu zformulovat souvislou myšlenku... Co se to se mnou děje?

„Mami?“

„Claire,“ řeknu nahlas. Zní to divně. Jako nezřetelný zvuk, zarachocení, chraplavý výdech. „Clairrrrr.“

„Proč říkáš svoje jméno, mami?“

Moje jméno?

„Clairrrrrrr.“

„Mami, ty mě děsíš. Nech toho.“

„Claire.“ Konečně se mi to jméno povede vyslovit zřetelně. A chutná mi povědomě. Jako bych ho znala už dlouhou dobu. Třeba jako toasty s máslem. Nebo zubní pastu. „Claire. Claire Wilkinsonová.“

„Prokristapána. Tati, připadá mi, že má mrtvici nebo tak něco.“

Moje hlava... moje hlava... bolí mě mozek... ale není to jako běžná bolest hlavy... tone mi v mlze... a pak tmou prorazí myšlenka a já se jí chytím, jako bych se upínala k pevné skále, abych si uchovala přičetnost.

„Jmenuju se Claire Wilkinsonová?“

„Jo, jo, jasně. Proboha, mami, snažíme se ti dovolat už několik hodin. Kde jsi?“

Mami... Jsem máma? Ten člověk v telefonu zní vyděšeně. Bojí se o mě? Anebo se bojí mě? Nevím. Nic mi nedává smysl.

„Kde jsi?“ ptá se hlas v telefonu.

„Jsem... Jsem...“ Na okně visí těžké závěsy, je tu vysoké zrcadlo. A pod sebou mám přehoz přes postel. Měkký, růžový, saténový. Zatnu do něj prsty a pevně ho sevru, celá zko-prnělá strachy. „Nevím. V nějakém pokoji, ale nepoznávám ho.“

„To nic, mami,“ chlácholí mě ten muž. „Jenom... Počkej

moment, prosím tě.“ Telefon ztichne, jako by překryl mikrofon dlaní, ale přesto zdálky nezřetelně slyším jeho hlas.

„Mami?“ ozve se zase hlasitě. „Je tam okno nebo dveře? Pověz mi, co vidíš.“

Nechce se mi vstát z postele. Nechci otevřít dřevěné dveře po své pravici ani roztáhnout závěsy na protější straně pokoje.

„Prosím tě, mami. Jakmile zjistíme, kde jsi, tak pro tebe zajedeme.“

Kdo? O kom to mluví? Kdo pro mě zajede? Hrozí mi nebezpečí. Potřebuju utéct, jenže se nedokážu ani hnout.

„Je tu se mnou i táta. Mám ti dát k telefonu jeho?“

„Ne,“ řeknu, ani sama nevím proč.

„Fakt ne?“ zeptá se a mně najednou v zamžené mysli úplně jasně vyvstane obraz mladíka s rozčuchanými, po stranách vyholenými světlými vlasy a širokými rameny, jak leží na posilovací lavici a zvedá nad sebe činku.

„Jakeu?“ řeknu zkusmo.

„Jo, mami. Jsem to já, Jake. Jsem doma s tátou. Stavila se tu Liz a chtěla s tebou mluvit. V tu chvíli nám došlo, žeš někam zmizela.“

Pátrám v paměti po něčem, co by mě uklidnilo, po čemkoli, co by rozptýlilo pocit, že se řítím volným pádem. Kde mám domov? Proč si to nepamatuju?

„Jo, já vím, jasně. Já vím, tati.“ Ten člověk už zase mluví s někým dalším. „Vždyť jsem se jí na to ptal. Mami, můžeš mi popsat, co kolem sebe vidíš?“

Zase se zadívám na reprodukci obrazu od Lowryho, na chlapce, který hledí do davu a někoho tam hledá, pak přejeďdu pohledem lesklý růžový přehoz na posteli, zrcadlo, laciný

noční stolek z borového dřeva a bílý čajový servis na podnose.

„Asi jsem v hotelovém pokoji.“

„Je tam telefon? Můžeš zavolat do recepcce a zeptat se, který hotel to je? Anebo neválí se tam někde reklamní prospekt nebo menu pokojové služby?“

Sklouznu z postele, položím chodidla na prošlapaný béžový koberec a pak pomalu vykročím přes pokoj. Pošilhávám po zavřených dveřích a mířím ke stolku u zrcadla. Na podnose stojí bílá porcelánová konvice na čaj a dva hrníčky s podšálky. A taky talířek s čajovými sáčky, kávou, cukrem a miniaturními krabičkami mléka. Nikde žádný reklamní prospekt, menu ani telefon. V pokoji není nic jiného než moje kabelka a boty na zemi u postele, ze kterých čouhají zastrčené ponožky.

Sáhnu po závěsu a váhavě ho o kousek poodtáhnu. Uvidím balkón obehnaný zábradlím a za ním šedohnědé moře. V dálce se rýsuje ostrov ve tvaru želvího krunýře.

„Steep Holm,“ poznám ten povědomý kus země uprostřed mořských vln a temnota v mé mysli zbledne z černé do šedivé. „Jakeu, jsem ve Westonu-super-Mare.“

Předává tu informaci dál a já najednou dostanu hroznou chuť rozrazit okno a hltat plnými doušky svěží mořský vzduch, ale když zkusím okenní tabulku vysunout nahoru, po několika centimetrech se zasekne.

„Víš, ve kterém hotelu, mami?“ zeptá se Jake. „Zůstaň, kde jsi, dojedeme pro tebe.“

Pokoj je malý a zašlý, ale působí čistě a je v něm příjemně teplo. Květinová tapeta se v rohu za postelí odchlipuje. Zajdu do koupelny, ale na poličce nad umyvadlem nenajdu žád-

né toaletní potřeby s logem hotelu, jen univerzální kostičku mýdla zabalenou v papíru a skleničku zmatnělou stářím. Na stolku s čajovým servisem neleží žádný uvítací balíček ani tácek nebo poznámkový bloček s logem.

„Recepce,“ zamumlám si pro sebe. „Musím zajít do recepce.“ Ale vtom si všimnu požárního a evakuačního řádu přišpendleného na zdi u dveří. Je pod ním podepsán Steve Jenkins, majitel hotelu Pohoda.

„Pohoda,“ řeknu do telefonu. „Jsem v hotelu Pohoda.“

„Tam jsme jezdili, když jsme byli malí,“ řekne Jake a já se musím opřít o stěnu, protože se přese mě přelije vlna smutku a vyrazí mi dech.

Billy.

Mám dva syny, Jakea a Billyho. Billy je nezvěstný. Zmizel.

„Mami?“ Jakeův ustaraný hlas se ode mě odrazí jako kámen hozený žabkou.

Popadnu kabelku, boty a ponožky a sáhnu po klice.

„Mami?“ zopakuje a já rozrazím dveře.

„Billy!“ zakřičím do prázdné chodby. „Billy, kde jsi? Kam ses poděl?“

Pátek 22. srpna 2014

Jackdaw44: Jsi tam?

ICE9: Jo.

Jackdaw44: Liv je kráva.

ICE9: Kdo je Liv?

Jackdaw44: Holka, se kterou jsem chodil.

ICE9: To je pro mě novinka.

Jackdaw44: Dyť jo. Já si svoje soukromí nechávám pro sebe.

ICE9: Aha.

Jackdaw44: Ale dneska jsem se fakt nasral. Potřebuju si s někým pokecat. A vím, že ty udržíš tajemství.

ICE9: Je na tobě, jestli mámě povíš, cos viděl. Mně do toho nic není.

Jackdaw44: A právě proto jsi super.

ICE9: Ha! Takhle mě ještě nikdo nepochválil. Tak proč je Liv kráva?

Jackdaw44: Řekla Jess, ať se mnou nechodí. Děsně mě pomluvila. Prohlásila, že mám malý péro.

ZMIZELÝ

ICE9: A máš?

Jackdaw44: Jdi do prdele.

9. kapitola

Když se přiřítím k recepčnímu pultu, muž za ním sebou škubne leknutím.

„Je tady?“

„Kdo jestli tu je?“ Je to vysoký chlap, kolem metru devadesáti, s řídnoucími vlasy a kaštanovým knírem. Pupek mu napíná košili, div mu neuletí knoflíky.

„Můj syn. Billy. Je mu patnáct. A je asi takhle vysoký.“ Zvednu si ruku nad hlavu.

„Ubytoval se tu s vámi?“

Nevím. Poslední, co si pamatuju, je úprk z Lizina domu. Jak jsem se sem dostala a proč si na to nevzpomínám? Spím? Jsem v bezvědomí? Že bych v běhu upadla a uhodila se do hlavy? Ale připadá mi to jako skutečnost. Pod prsty cítím tvrdý recepční pult. Přes vůni leštěnky vnímám zatuchlý odér starého nábytku. „Nemám ponětí. Mohl byste se prosím podívat, jestli je tady ubytovaný? Jmenuje se Billy Wilkinson.“

Recepční si přejeďe palcem narezlý knír. „A vy se jmenujete?“

„Claire Wilkinsonová.“

Sáhne po psací podložce položené na pultu a zvedne si ji k očím. „Bez brejlí nic nepřečtu,“ zamumlá, odloží podložku a začne šátrat v zásuvce. Zatímco hledá, bubnuju prsty o pult. Musím ruce nějak zaměstnat, abych se nevrhla po té psací podložce.

„Tamhle!“ ukážu na brýle odložené na knížce. „Tamhle je máte.“

„Aha, díky.“ Trvá mu celou věčnost, než je sevře v prstech a odklopí nožičky, a když si je konečně posadí na nos, hned si je zas sundá a otírá skla lemem svetru.

„Mohl byste si pospíšíť? Prosím. Je to naléhavé.“

„Mějte strpení, paní Wilkinsonová, už na to jdu.“

Vydechne nosem. „Hmm. Pokoj jedenáct, je to tak?“

Na schodech zaduní kroky, ale je to nějaký chlap ve středním věku, ne Billy. Zvesela zamává recepčním. „Číslo pokoje nevím, nedívala jsem se.“

Recepční na mě zaskočeně pohlédne a pak řekne: „Paní Wilkinsonovou tu mám v pokoji číslo jedenáct. Pokoj s manželskou postelí, jeden přihlášený host.“

Přitisknu si ruku na čelo. V hlavě mám pořád hustou mlhu. Zjevně jsem se ubytovala v hotelu ve Westonu. Vůbec si to nepamatuju, takže buď jsem to vážně udělala a paměť mi neslouží, anebo... nic. Místo paměti mám jen černou díru. „Nemohl se Billy ubytovat v některém jiném pokoji?“

Mužovy rty zmizí pod huňatým knírem. „Informace o ostatních hostech vám poskytnout nemůžu. Bylo by to proti předpisům.“

V duchu se vidím, jak mu vyšhubávám psací podložku z rukou a tluču ho s ní do hlavy – *buch buch buch*. Musím

pevně zavřít oči, abych ten výjev zapudila. Když je zase otevřu, recepční na mě pořád civí a špulí rty.

„Billy je můj syn. Zmizel. Musíte mi říct, jestli tu je.“

„Zmizel? Proboha. Oznámila jste to na policii?“

„Ano. Už před šesti měsíci. Prosím vás! Potřebuju vědět, jestli tady je, nebo ne.“ Nakloním se přes pult a hmátnu po podložce, ale včas ucukne a přitiskne si ji k hrudi.

„Mám s sebou leták.“ Shýbnu se a zalovím v tašce. „Tady.“ Předvedu mu papír s informacemi o pohřešované osobě, takže se ocitne tváří v tvář Billyho fotografii.

Když leták dočte, nepatrně přikývne a setkáme se pohledem. Spustím ruku. A je to tady. Ten pohled. Ten pohled, který tak dobře znám, ten, co říká „chudák ženská“.

„Normálně bych to nedělal, ale...“ Pomalu si posune brýle na nose výš, odtáhne si podložku od těla a sklopí hlavu. Okousaným nehtem přejíždí po seznamu hostů, a když se zastaví, poskočí mi srdce.

Že by...

Našel snad...

Recepční zavrte hlavou. „Je mi líto. Žádného Billyho Wilkinsona tu nemáme.“

„Mohl se přihlásit pod jiným jménem.“

Odloží psací podložku na pult a opře se o ni dlaněmi. „Tohle je malý hotel, paní Wilkinsonová, jenom třináct pokojů. Máme tu párek teenagerů a asi šest rodin s dětmi. Kdybych vašeho syna přihlašoval, tak bych si ho pamatoval.“

„Nepracuje v recepci ještě někdo?“

V očích teď má lítost. Lítost a soucit. „Ne. Opravdu mě to mrzí.“

Vnitřní napětí, díky kterému jsem se celou dobu držela

vzpřímeně, ze mě vyprchá a musím se opřít o pult, protože mám pocit, jako by mě vykuchali. Mám co dělat, abych si na studené dřevo nepoložila hlavu a nezavřela oči.

„Moc mě to mrzí,“ zopakuje recepční.

Vzhlednu. „Mě jste přihlašoval taky?“

Přisvědčí. „Ano. Na jednu noc, zaplatila jste předem. Copak si to nepamatujete?“

„Ne. Nepamatuju si, že jsem sem šla, dokonce si ani nepamatuju, jak jsem se dostala do Westonu. Prostě jsem si povídala s kamarádkou v Bristolu a pak...“ Neumím vysvětlit, co se stalo, protože to sama nechápu. Když jsem v pokoji přišla k sobě, nebylo to takové, jako když se člověk probouzí z krátkého zdřímnutí nebo z dlouhého spánku. Ani jako když se pomalu probírá z narkózy. Byla jsem vzhůru, ale v hlavě jsem měla zmatek, změť zvuků, výjevů a myšlenek, která pozvolna odeznívala. A pak se mi najednou mysl rozjasnila, zase jsem všechno viděla ostře a vnímala jsem své okolí. A vyděsilo mě to. Nahnalo mi to hrůzu.

„Trochu jste si po obědě přihnuly, vidíte?“ řekne recepční a už se netváří tak soucitně.

„Ne,“ zavrtím hlavou. „Pily jsme čaj.“

„V tom případě byste si měla zajít k doktorovi.“

„Zajdu. Jen co se dostanu domů.“ Podřepnu, natáhnu si ponožky a obuju boty. Když si házím tašku přes rameno, cítím, jak mi po zádech stéká kapka potu.

„Díky,“ řeknu a vykročím ke dveřím.

„Není zač.“

Otevřu dveře, ale když mi do obličeje dýchne mořský vzduch, ještě se otočím. Recepční se po mně dívá, v ruce pořád drží leták s Billyho fotografií.

C. L. TAYLOR

„Můžu se vás zeptat ještě na něco? Přišla jsem sem sama?“

„Ano.“

„A tvářila jsem se poplašeně? Vystrašeně? Zmateně?“

„Ne. Působila jste...,“ hledá správné slovo, „... normálně.“

10. kapitola

Vítr mi fouká vlasy do obličeje. Položím si kabelku na klín a rozepnu zip. Na mobilu mám pět vzkazů od Jakea, jsou čím dál ustaranější.

„Zůstaň, kde jsi, mami. Jedeme pro tebe.“

„Za půl hodiny jsme tam. Zkoušel jsem ti volat. Zvedneš to, prosím?“

„Mami, kde jsi?“

„Jsme ve Westonu. KDE JSI?“

„ZVEDNI TO, MAMI, NEBO VOLÁME NA POLICII!“

Zavolám mu. Zvedne telefon po prvním zazvonění.

„Mami?“ slyším z jeho hlasu úlevu. „Kde sakra jsi?“

„Na nábřeží. Na lavičce napravo od mola.“

„Dobře. Nikam nechoď. Hned jsme u tebe.“ Zmlkne a čekám, že hovor ukončí, ale vzápětí se zase ozve: „Slib mi, že nikam nepůjdeš.“

„Nikam nepůjdu, Jakeu. Slibuju.“

„Fajn. Sedí na lavičce napravo od mola...“ Poslouchám, jak Markovi tlumočí, kde jsem, a pak linka ohluchne.

Je vrchol léta, ale přes tenkou látku trička se do mě zakusuje vítr, a tak se obejmů a zastrčím si ruce do podpaží. Na téhle lavičce jsme sedávali, když byli kluci malí. Lízali zmrzlinu a já s Markem jsme z papírových kelímků popíjeli horký čaj. Oba kluci výlety do Westonu-super-Mare zbožňovali. Jásali nad blikajícími světly, pípáním a cinkáním dětských herních automatů v zábavním parku a Mark jim do nedočkavě natažených rukou vkládal dvoupencové mince. Mně z toho zvonilo v uších, a tak jsem vždycky vyklouzla ven na molo, zhluboka nabírala do plic svěží mořský vzduch a vychutnávala si pocit volnosti a svobody, který ve mně vzbuzoval pohled na otevřené moře.

S Markem jsem se seznámila v osmnácti; v devatenácti jsem si ho vzala, v jednadvaceti se mi narodil Jake a v pětadvaceti Billy. Hladce jsem se přesunula z rodiny, v níž jsem vyrůstala, do té, kterou jsme s Markem vytvořili. Nikdy jsem své volby nelitovala, ani jedinkrát, ale občas jsem svým svobodným kamarádům záviděla. Zvlášť když Mark odjel někam na školení, a ať jsem zkoušela kluky zabavit jakkoli, vždycky se to zvrhlo v chaos, rvačky a slzy, a já si ani nemohla dojít na záchod, aniž by mi na dveře bušily drobné pěstičky a dětské hlásky se dožadovaly vstupu. Jaké by bylo číst si bez vyrušování knížku, kurýrovat si na gauči kocovinu u dobrého filmu a hromady čokolády anebo si objednat zájezd a vyrazit na dovolenou? Jaké by bylo mít zaměstnání, kde si mě ostatní váží a neberou mě jako součást inventáře, a jaké by bylo mít ložnici sama pro sebe, kam si můžu zalézt, kdykoli mi leze na nervy celý svět? Takové myšlenky se mi sice tu a tam honily hlavou, ale vždycky jsem se kvůli nim cítila provinile a hned jsem je zapudila a zasunula co nehlouběji, aby mě neobtěžo-

valy. Uvědomovala jsem si, jaké mám štěstí, že mám milujícího manžela a dvě zdravé děti.

Stisknu rty a přejedu si patro jazykem suchým jako smírkový papír. Mám žízeň. Bůhví, kdy jsem naposled pila. Na konci mola je kiosek, kde prodávají limonády a příliš silný čaj, ale nemůžu se vzdálit od lavičky, aby mě Jake s Markem nehledali marně. Rozepnu kabelku a šátrám uvnitř. Na sucho v ústech by mi pomohla žvýkačka. Prohrabávám se papíry, kapesníčky, účtenkami a líčidly. Časy, kdy jsem na dně kabelky občas našla autíčko nebo zmačkané poloprázdné balení vlhčených ubrousků, už jsou dávno pryč, ale pořád tam mám nepořádek. Každých pár týdnů si v kabelce uklízím, ale ať se snažím sebevíc, vždycky se mi uvnitř zase nahromadí drobný bordýlek.

Odstrčím leták zvoucí na koncert, kam beztak nepůjdu, a do oka mi padne drobný žlutý předmět. Jsou to papírové žetony z herního automatu, je jich celkem pět poskládaných dohromady. Automaty je vyplivují, když se trefíte basketbalovým míčem do koše, praštíte krtka nebo sestřelíte terč. Billy jimi býval přímo posedlý. Musíte jich nasbírat desítky, abyste za ně dostali třeba jen malé lízátko, ale on si v osmi letech vyhlédl nablýskané červené autíčko na dálkové ovládání a zapřisáhl se, že neutratí ani jediný, dokud jich nenasbírá tolik, aby na to autíčko měl. Mark se mu pokoušel vysvětlit, že nasbírat jich dost potrvá celé roky a že nás to vyjde v platbách za hry draž, než kdybychom takovou hračku normálně koupili, ale Billy nepolevil v odhodlání. On to auto prostě získá. Potřebné množství žetonů však nenasbíral a po roce ho uondalo otcovo neustálé přesvědčování, že je to „jeden velký podvod“, a svoje snažení vzdal. Koupila jsem mu k Váno-

cům podobné auto, ale jen o něj zavadil pohledem a prohlásil, že hračky na dálkové ovládání jsou „pro mrňata“. Mrzelo mě, že už v tak útlém věku přišel o iluze.

Ještě dlouho poté, co na vytyčený cíl rezignoval, jsem nacházela žetony poschovávané pod jeho postelí, v kapsách, na dně tašky a v zásuvce s ponožkami. Schraňovala jsem je v kuchyňské lince pro případ, že by si to ještě rozmyslel, ale když jsem tam jednou šla pro něco jiného, zjistila jsem, že zmizely. Když jsem se na ně zeptala Marka, pomalu ani nevzhlédl od novin.

„Něco jsem hledal a v tom šuplíku byl takovej bordel, že jsem to nenašel. Vyhodil jsem je.“

To se stalo před čtyřmi nebo pěti lety. Od těch dob už jsme spolu ve Westonu nebyli. Jake s Kirou si sem od začátku svého vztahu párkrát zajeli, ale tím se nevysvětluje, kde se teď v mojí tašce vzaly ty žetony. Důkladně si je prohlížím, jestli na nich nenajdu čas nebo datum, ale jsou to univerzální herní žetony s nápisem *Grand Pier* uprostřed. Přesně takové Billy před lety sbíral. Pár měsíců před jeho zmizením jsem jich zase několik našla; objevila jsem je zastrčené v kapse jeho džín, když jsem je dávala prát. Spolu s nimi tam byla účtenka za hotelový pokoj. Několik dní předtím mi telefonovali z Billyho školy, že ráno nedorazil, a když jsem mu zavolala na mobil, odmítl mi prozradit, kde je, jen mě ujistil, že je v pořádku, že si jenom někam vyrazil s kamarády. Lhal. Očividně se ulil ze školy, aby si mohl zajet do Westonu s nějakou holkou. Odmítl nám cokoliv říct a dostal na čtrnáct dní domácí vězení.

Ale odkud se mi v kabelce vzaly tyhle? Že bych je vyhrála? Že bych si během těch šesti hodin mezi odchodem od Liz a procitnutím v hotelu zašla zahrát na automatech? Proč?

Zalovím v tašce hlouběji, vytáhnu bloček papírků, další balíčky papírových kapesníků, prázdné plato od panadolu a několik červených rtěnek. Pak vyndám mobil, klíče od bytu a krabičku s make-upem. Úplně na dně najdu mušličku. Je drobná, sotva jako bříska mého palce, a světle růžová, s tmavším proužkem kolem vroubkovaného okraje. Že bych si zašla na pláž? Zaútočí na mě další vzpomínka – na to, jak se procházím po pláži ruku v ruce s Jakem a Billym, když byli ještě hodně malí, jen dva roky a šest let. Byl zrovna odliv, šli jsme bosí a chodidla se nám čvachtavě bořila do mokrého písku. Každou chvíli se některý z chlapců shýbl, hrábl do písku a nadšeně mi podal mušli, kamínek nebo víčko z láhve. Všechno to pro ně byly drahocenné poklady a cpali mi je, až jsem měla úplně plné kapsy.

Obrátím kabelku vzhůru nohama a drobečky, které se z ní sypou na zem, ke mně přilákají racky. Uvnitř už nic není, žádné vodítko, které by mi prozradilo, jak jsem strávila těch šest hodin a co jsem dělala. Ledaže... Zvednu si z klína peněženku a nakouknu dovnitř: 25 liber v bankovkách a něco málo přes 3,50 v mincích, různé bankovní karty a zákaznické kartičky z obchodů, drobná zalamínovaná fotografie chlapců pořízená o jedněch Vánocích. Nic nepovědomého, nic překvapivého, až na lístek na vlak zastrčený mezi kreditkou a věrnostní kartou z Tesca. Stojí na něm dnešní datum, byl zakoupen ve 13:11. Otevřená zpáteční jízdenka z bristolského nádraží Temple Meads do Westonu-super-Mare.

„Mami?“ vynoří se vedle mě Jake. Vlasy se mu lepí k čelu, kořen nosu se mu leskne potem. Pravou rukou se opírá o vycházkovou hůl po mém dědečkovi. Vedle něj stojí Mark. Naposledy jsem ho viděla před několika hodinami, ale šokuje

mě, jak ztrhanou má tvář a jak tmavé kruhy se mu rýsují pod očima.

„Claire? Zaplať pámbůh.“ Přisedne si ke mně na lavičku a vzápětí mu padne zrak na vysypaný obsah kabelky na mém klíně. „Co to je?“

„Pokoušela jsem se zjistit, jak jsem se sem dostala.“ Nacpu všechno zpátky do tašky, včetně žetonů a mušličky, a zapnu zip. Z každé vrásky v Markově tváři číší ustaranost.

„Báli jsme se, že tě někdo unesl,“ řekne Jake. Ztěžka se opírá o hůl, tak mu pokynu, ať si taky sedne, ale zavrtí hlavou. „Mluvili jsme s Liz a ta nám řekla, že ses zničehonic zvedla a utekla od ní, jako by ti za patama hořelo. A když jsme ti pak zavolali a tys nevěděla, kde jsi...“ Ztěžka si povzdechne. „Mysleli jsme, že tě unesl tentýž člověk jako Billyho.“

Mark pootevře pusku a mně je jasné, že se chce ohradit. Chce namítnout, že nemáme jediný důkaz, že Billyho někdo unesl. Vůbec netušíme, co se tu noc stalo.

„Ano, utekla jsem,“ přisvědčím, než stačí cokoli říct. „To si pamatuju, ale... potom...“ Zavrtím hlavou. „Pak jsem na jedinou seděla na posteli v tom hotelu a zazvonil mi telefon.“

„Jak ses sem dostala?“ zeptá se Mark. „Auto pořád stojí u domu.“

„Vlakem.“

„Na to se pamatuješ?“

Zase zavrtím hlavou. „Ne. Našla jsem v tašce jízdenku. Marku, já si nepamatuju, že jsem do vlaku nastoupila, nepamatuju si, že jsem se přihlásila do hotelu. Po odchodu od Liz už si nepamatuju vůbec nic.“

„Uhodila ses do hlavy nebo tak něco?“ Něžně mi odhrne vlasy z tváře a mě to zahřeje u srdce. Ani si nevzpomínám,

kdy se mě naposled tak láskyplně dotkl. „Nevidím žádný otok ani pohmožděniny.“

Když Mark začal pracovat jako obchodní zástupce farmaceutické firmy, utahovala jsem si s dětmi z jeho „lékařské mluvy“. V jednom kuse vykládal o angině pectoris, stentech a angioplastikách, jako by se sám stal doktorem. Zřejmě je hodně neobvyklé, aby někdo bez zdravotnického vzdělání a zkušeností z oboru začal prodávat léky a vybavení doktorům a nemocnicím, ale Mark se nikdy nenechává odradit řečmi, že něco nezvládne.

„Všimli jsme si, že nejsi doma, až když se schylovalo k večeri,“ řekne Jake a já se neubráním úsměvu. To se dalo čekat. Nejspíš se po práci sešli v kuchyni, marně čenichali, jestli tam něco voní, a nakukovali do trouby a do ledničky. „Táta říkal, že jsi nejspíš u Liz, protože jsi našťvaná, že jsme podělali to televizní vystoupení.“

„Kdo ho podělal –“ spustí Mark, ale Jake mu skočí do řeči.

„A pak za námi Liz přišla a řekla nám, žes od ní utekla a nezvedáš telefon. Měla o tebe strach. Vychítala si, že tě určitě něčím rozrušila.“

Mark se ode mě odtáhne, protože už dokončil „vyšetření“ mojí hlavy, ale nespouští ze mě zrak. „Čím tě rozrušila?“ zeptá se.

Zavrtím hlavou. Kdybych mu to pověděla, dal by Liz za pravdu. Pořád mě přesvědčuje, že bychom se ohledně Billyho měli připravit na nejhorší. „Půl roku je dlouhá doba, Claire.“ Stala se z toho jeho mantra, neviditelný štít proti naději. Ohání se jím, kdykoli nesměle naznačím, že je třeba Billy pořád naživu.

„To je fuk.“

„Není to fuk, když tě to přimělo prchnout do Westonu, aniž bys komukoli cokoli řekla.“

Hodím si kabelku přes rameno, zvednu se a zamnu si paže. „Můžeme už jet domů? Prosím. Chci se vrátit domů.“

Mark taky vstane. „Mám pocit, že bychom tě napřed měli odvézt k doktorovi. Co ty na to?“

11. kapitola

V mámině obýváku je vždycky teplo. Teplo a trošičku zatuchlo. Televizi halí šedý nános prachu, stojánek na noviny úpí pod tíhou naházených knih a časopisů a kytky na okenním parapetu uschly; na dně vázy je místo vody zelený sliz. Dokonce i zelenec na psacím stole, rostlina tak nezdolná, že by přežila i jaderný útok, je zvadlý a zežloutlý. Po koberci se na konečcích dlouhatánských odnoží plazí jeho dětičky, jako by se tam ve snaze o únik snesly na padáku. Kdybych jámě nabídl, že uklidím, vyhlásila by třetí světovou válku, a tak jsem si osvojila strategii jednat potají, kdykoli odejde z místnosti – jakmile si odskočí na záchod, setru povrchy papírovým kapesníkem, a když jde otevřít pošťákovi, vychrstnu do květináče se zelencem svoji sklenici vody.

Dneska ale nemám šanci. Přišla jsem něco málo po deváté a od té doby se ode mě nehnula ani na krok. O tom výpadku paměti jsem jí zatím neřekla; myslí si, že si chci promluvit o veřejné kampani kvůli Billymu. Mark odmítal jít do práce, dokud jsem mu neslíbila, že strávím den u ní. Má strach, že znova zmizím.

Není sám.

Doktorka neví, co se mnou je. Včera mi odebrala krev na rozbor a výsledky prý budou za týden. Je děsivé nevědět, co ten můj výpadek způsobilo. Co když je to něco vážného, jako třeba mozkový nádor? Co když se mi to stane zas? Ptala jsem se na to doktorky Evansové, ale řekla, že neví.

Nechtělo se mi z její ordinace pryč. Nechtělo se mi vyjít ze dveří a riskovat, že se mi to přihodí znova. Mark mě musel doslova zvednout ze židle a odvést ven k autu.

„Vidiš to?“ Máma pošoupne laptop ze svého klína na můj a ukáže okousaným nehtem na obrazovku: „Tady tu špičku na grafu?“

Zavrtím hlavou. „Netuším, na co se to dívám.“

„Na statistiky z webové stránky. Po tom televizním vystoupení obrovsky narostla návštěvnost. Stránku si otevřelo přes sedm tisíc lidí. Sedm tisíc, Claire.“

„A to má být dobrá zpráva?“ ozve se táta, který se zrovna objevil ve dveřích obývacího pokoje.

„No tak, Dereku,“ střelí po něm máma varovným pohledem. „Jestli neumíš říct nic povzbudivějšího –“

„To nic, mami,“ zarazím ji. „Chápu, co tím táta myslel.“

„Tvůj táta si nic nemyslí.“ Nespouští oči z jeho tváře. „Vid, že ne, Dereku?“

Otec přesune pohled ke mně a já v jeho očích cítím tíži smutku. A taky nerozhodnost; tu má vepsanou do celého obličej. Chtěl by mi něco říct, ale matka ho varuje, aby to nedělal.

„O co jde, tati?“

„Dereku!“

„Klidně mi to pověz.“

Máma mě zatahá za ruku. „Není to nic, kvůli čemu by sis měla dělat starosti, Claire. Jen dohady party hospodských ochmelků. My víme, že nikdo z rodiny nemá s Billyho zmizením nic společného.“

Neberu ji na vědomí. Nespouštím oči z táty, který vypadá, že v sobě drží slova pod takovým tlakem, že každou chvíli praskne jako pouťový balónek. „Tati?“

Přešlápne, opře se o dveřní rám a svěsí hlavu, takže se vymaní zpod mého pohledu. „Spekulujou, že v tom má prsty Jake. Slyšel jsem ty řeči, když jsem předevcírem u Krále a lva vycházel ze záchodu. Není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu, a tak dále.“

„Pitomost na kvadrát!“ Máma zaklapne víko laptopu. „Do příštího týdne na všechno zapomenou, a až se prach usadí, poprosíme *Bristol News*, ať otisknou článek o Billym a Jakeovi, když byli ještě děti. Vyhrabeme pár fotek kluků ve školních uniformách. Čtenáři uvidí, jak bývali sladoucí, a zapomenou na ten Jakeův úlet. Chce to zapojit faktor roztomilosti. Uvidíte.“

„Faktor roztomilosti?“

„PR trik, jak získat sympatie veřejnosti. Dočetla jsem se to v knížce z knihovny, napsal ji ten PR guru, co ho pak zavřeli za sexuální delikty. Byl úchyl, ale svoji práci uměl.“

Neubráním se úžasu. Před půlrokem neměla máma ponětí, co je to PR, natož aby znala triky, které používají „guroové“, když se snaží získat klientům veřejné sympatie. Zatímco já jsem se při svém zármutku stěží zmohla na slovo, ona přešla v zahradnickém centru na zkrácený úvazek, požádala syna svojí kamarádky, aby vytvořil webovou stránku *najdetebilly-howilkinsona.com*, a pověsila na ni několik Billyho fotografií

spolu s kontaktem na policii. Teď už existuje i facebooková a crowdfundingová stránka. Máma přečetla kdejakou knihu od rodičů jiných nezvěstných dětí a tráví hodiny na internetu hledáním kontaktů na novináře, které by mohl Billyho příběh zajímat.

„Přineseš mi teda nějaké?“ dožaduje se. „Ty fotky?“

Přikývnu. „Jasně.“

„Není ti nic, zlato?“ ptá se táta. „Vypadáš kapku pobledle.“

Nemůžu jim říct, co se včera stalo. Nechci jim dělat těžkou hlavu, aspoň dokud nebudu vědět, co mi vlastně je.

Čekání. Můj život se změnil v jedno předlouhé čekání. Cítím se nemohoucně jako ještě nikdy. Mark a Jake mi po Billyho zmizení nedovolili pomáhat s hledáním. Prohlásili, že musím zůstat doma. „Někdo musí držet službu ve štábu,“ tvrdil Mark. Myslím, že to nebyl pravý důvod; spíš se bál, že se složím, kdybychom objevili něco zlého. Nejspíš měl pravdu, ale teď už nevydržím jenom sedět a čekat. Musím Billyho najít.

„Jsem v pohodě, tati,“ donutím se k úsměvu. „Ale neuškodilo by mi na chvíli vypadnout na vzduch. Jsou ty le-táčky aktualizované?“ ukážu na vratký stoh papírů pod okenním parapetem.

„Jo,“ přikývne máma.

„Co kdybychom je šli někam rozdávat? Třeba... na nádra-ží?“

Minulý týden jsem procházela Billyho věci. Od chvíle, kdy jeho pokoj prohledala policie, jsem je prohrabala nejmíň stokrát – uklidňuje mě, jak důvěrně je znám. Pod stohem knížek na policiče jsem objevila školní sešit. Použil ho jen

dvakrát. Na první stránce se neochotně pokusil vypočítat domácí úkol z matematiky, ale pak všechno přeškrtnal a dolů naškrábal *Matika je na hovno a pan Banks je sráč*.

Chtě nechtě jsem se musela usmát. Takhle nějak by odsekl Markovi na otázku, jak mu to jde ve škole. Věděl, že takovými řečmi tátu vytáčí, ale stejně je vedl, protože tátu vytáčel rád. Peskovala jsem ho, že mluví sprostě, ale pokaždé jsem měla co dělat, abych se nerozesmála. Chudák Mark.

Když jsem si Billyho čmáranici přečetla, vzala jsem pero a připsala pod ni *Nemluv sprostě, Billy*. Sevření kolem hrudníku aspoň maličko povolilo. A tak jsem psala dál, psala jsem a psala, až mě braly křeče do ruky. Bylo to tak očistné, tak osvobozující, moci se o samotě vybrečet a nebát se, že svým smutkem rozhodím Jakea a Marka.

Skoro jsem přehlédla tu druhou věc, kterou si Billy do sešitu napsal. Všimla jsem si jí, až když jsem sešit odhodila a přitom se nadzvedly zadní desky. Namaloval dovnitř znak ve stylu graffiti a tlustým černým fixem naškrábal *Místa pro tagy*:

- *nádraží TM (vlak?)*
- *Arches*
- *Avonmouth*

Nešlo mi do hlavy, jak jsem to mohla přehlédnout, když jsem procházela Billyho věci tolikrát, a okamžitě jsem zavolala detektivu Forbesovi. Nebyl z toho tak u vytržení jako já. Oznámil mi, že záznamy z bezpečnostních kamer na nádraží policisté prověřili, hned jak jsme ohlásili Billyho zmizení, a zkontrolovali i Avonmouth a Arches, protože zjistili, že se

tam rád potuloval s kamarády. Ale co když jim něco uniklo? Něco, čeho se všimne jenom matka?

„Bezva nápad.“ Máma mi sebere laptop z klína a zastrčí ho za polštář na pohovce.

„Schovávám ho tam před zloději,“ odpoví na můj tázavý pohled.

„Musíme si pospíšet,“ řekne máma, když zaparkuje. „Máme tak dvacet minut, než nám dopravák šoupne za střechu pokutu.“

Přitisknu si letáky k hrudi. Přejdeme ulici a míjíme řadu modrých městských taxíků a chlapíka, který před nádražní budovou osaměle pokuřuje opřený o zeď.

Na nádraží Temple Meads vzhlíží zástup lidí k tabuli s příjezdy a odjezdy a další se hemží kolem prodejny WHSmith's. Není tu tak rušno, jako kdybychom přišly kolem sedmé nebo osmé, ale snad máme větší šanci, že nás neodpálkují mrzouti spěchající do práce.

„Koupíme si zlevněné lístky do Bedminsteru, abychom se dostaly přes turnikety,“ zamíří máma k automatům na jízdenky. „Pak se rozejdeme. Ty si vezmi nástupiště osm až patnáct, já obejdu ty od jedničky do sedmičky. Jestli budeš mít čas, zkus ukecat krámky v podchodu, ať vylepí plakát do výlohy.“

„Je ti dobře?“ ohlédne se po mně ještě, než automat vyplivne dva lístky. „Jsi celá bílá.“

Mám pocit, jako by se zemská osa naklonila. Jinak se to popsat nedá. Byla jsem tu včera. Koupila jsem si lístek do Westonu. Prošla jsem turniketem. Zalétnu pohledem k pokladnám a jeden prodavač, světlovlasý obrylený pán, zachytí můj pohled. Rychle se odvrátím. Poznal mě? Proto na mě